

Nikodin
Cernodrimski

Makedonija

i

Sonceto

Содржина

1. Светост
2. Оваа Земја
3. Крај Правта и Пепелта на Пела
4. Ако некогаш
5. Бесмртен сон
6. Завет стар
7. Која е цената на Македонија
8. Безимена Блудница
9. Кругот на Вечноста
10. Лажен сјај
11. Македонијо
12. Мртвиот коњаник
13. Невидлива молитва
14. Последна Македонска воздишка
15. Предавниците не заслужуваат ни презир
16. Проколнат Сој
17. Свет Кладенец
18. Скриен дамар
19. Се вратив од напукнатото време
20. Некаде на запад
21. Македонија е неуништлива
22. Седнав на прагот
23. Немој
24. Пораз.
25. Те прегрнував со моите зборови..
26. Безимени, и потрошени ѕвезди
27. Иконописец
28. Се врати под Марковата грамада
29. Простини Војводо
30. Апостоли на Лицемерието
31. Балканец
32. Бразди на судбината
33. Го изминав камениот мост
34. Дејгиди судбино дејгиди
35. Дете на ноќта
36. Ехо
37. Застани проклетнику
38. Лет во место
39. Нем Плач
40. Таму далеку

Светост

еј вие изроди
еј вие сверови
што само лика човечка носите
и по грешка
во родот македонски сте дошле
оставетене
барем ние
кои знаеме кои сме и што сме
да бидеме и понатаму
тоа што сме
Македонци
знаеме
и нашите татковци биле Македонци
знаеме
и нашите дедовци биле Македонци
знаеме и пазар не правиме
ако за вас името е роба за продавање
ние немаме што да продаваме
ако за вас историјата е пазар
за нас тоа е светост
еј вие изроди
од родот македонски
вие што душата си ја продавате
одеце
кај вашиот господар
адот подезем нека ви го подари
и таму царство свое изградете.

Оваа Земја

Оваа земја
Македонија се вика
дали тоа го знаете
браќа мои Македонци
Илјада песни ќе напишам
името Македонија ќе го запишам
за вечно да трае
гордо ќе го изговарам
зошто сим Македонец

Александар со Букефал
гордо и долго ја шетал
со години низ неа одел
и мудро владеел
и името го чувал
и гордо го изговарал
зошто бил Македонец

Самоил смел
душмани темнина му дале
десетилјадна на број
но и во темнината со штит и копје
името го чувал
и гордо го изговарал
зошто бил Македонец

Карпош храбар
на четири страни го поделиле
срцето од гради му го откорнале
но името не му го зеле
оти гордо го изговарал
зошто бил Македонец

Даме груев,Гоце Делчев,Питу,Сандански
дружини сложни напраиле
организација цврста створиле
за името да го чуваат
и гордо да го изговараат
зошто биле Македонци

Ченто мудар
на чело застанал прв
кога битка нерамноправна се биела
за името да го зачува
и гордо да го изговара
Зошто бил македонец

Од каде ли сега дојдоа
овие чудни Македонци
кои незнаат кој се
и андарты душманы вековны
за кумовы ги канат
името да го дадат
на оваа земја

Крај Правта и Пепелта на Пела

Вистината
 стара
 колку и прапочетокот
 лежеше
 лебдеше
 се криеше насекаде
 во Очите илјадни
 кои ги имаше околу
 сега знам
 заматени се само
 вистината беше во погледот
 како искра
 скриена
 некаде длабоко
 во дамар еден
 кој сега само желба е
 или можеби илузија е
 И од ген во ген
 се носи
 се чува
 Вистината
 сега во тие очи
 стравот ја чува
 да тлее
 моќен е тој
 моќен колку сите бури случени
 колку сите ветришта издувани
 колку сите татнежи поминати
 И моќен е
 И искра со привид ја гаси
 И желба со привид ја гуши
 И со привид деноноќија минат
 И со привид привид ствара
 Вистината
 на пергаменти запишана
 на мрамор клесана
 во кипови величенствени
 величана
 во митови сега е

мрачни
нејасни за многумина.

Коренот исконски
сега пиреј го прекрива
пиреј
што катадневно се залива
што катадневно се храни
со лаги
кои некои
вистини ги викаат
катадневно
со блесок лажен облеани
со зборови самофални кажани
прикажани
раскажани
недокажани
сокриени
И премолчени
коренот
ете таму го видов
треперот негов го почувствував
во црнината на земјата беше
со многу пластови покриен
ума беше тоа
црвеница на места
црна овде онде
плодна
широка И непрегледна
многупати
таа кутрата
го раѓаше коренот
грижливо го ртеше
со љубов мајчина го хранеше
но пусто проклество
не даваше
насекаде го имаше
та ќе го сосечат
не сосема
но доволно да не порасни
сакаат да го истребат
неможат
знаат И тие

та можеби и затоа
 сега секаде пиреј посадија
 пиреј разноврсен
 а и какуљ има
 но мудра е хранилката
 го чува во пазуви
 слојот прв жртва е
 го чува
 длабоко длабоко
 во утробата своја
 со врелото своје го топли
 И живот му дава.

За миг се наведнав
 беше навистина краток миг
 но тогаш посакав вечност да е
 мирисот на правта да го почувствувам
 бојата на пепелта да ја видам
 И нежно
 небаре кршливост беше
 само со врвовите од прстите допирав
 правливост да почувствувам
 прав што некогаш

тука
 околу секаде
 ноздри затињал
 но и сила давал
 на воини горопадни
 прав што некогаш
 со бурите се борел
 во облаците одел
 на сонцето друшка му бил
 прав што некогаш
 помешан со морската влага
 кал станувал
 на нозе се лепел
 прав што некогаш
 а исега
 ја има истата сила
 во себе ја носи
 сета своја маѓија
 прав што некогаш

била мок
 прав што некогаш
 ќе биди мок.

Нок
 молк и тишина
 само треперот звезден
 овде онде ќе ја наруши самотијата
 еве ја луната
 оди по патеката позната
 сводот е широк
 бескраен
 но има своја патека
 во тишината
 со светлоста повторно сенки створи
 И градот величествен го стори
 можеби некој мислел
 авети дека се тоа
 И тие во понорот сакаат да ги фрлат
 заборав да ги сторат
 неможат
 насекаде се тие
 исклесани во секој камен разграбан
 однесен којзнае каде
 зазидан којзнае каде
 сомелен којзнае каде
 сакаат
 но не можат
 ги има многу камења
 ги чува таа
 грижливо како мајка дете
 кога ќе дојде денот
 со светлина ќе блеснат
 чекорите
 спори И мудри
 одекнуваат како ехо
 во душата на клетниците
 немир катадневен им прават
 но одат
 по патеките затрупани
 растурени
 разурнати.

Луната

евеја на ридовите околни
со блесок златен
Букефал го обдари
ромор страшен и ноква да прави
И во сонот на клетници им влези
ромор громогласен
ромор што многу векови одекнува
И господар свој бара
знам во правта почувствував
тресок страшен ќе биди
кога повторно сила
од прав ќе се земи
кога ветерот дружник ќе биди
кога од меч молњи лути ќе летаат
игра немирна Букефал
ката нок игра.

Ако некогаш

Ако некој ми рече
Дека сум изрод Македонски
Јас ќе му речам
Дека е кодош а којзнае можеби е и шпиун
И така тој нема да се налути
И така јас нема да му се налутам
И тој можеби е во право
И јас можеби сум во право
Ако некој ми рече
Ти си ја продал Македонија
Јас ќе му речам
Ајде да ги делиме парите
Тој нема да се налути
Знам со вино ќе ме угости
Јас со вино ќе го усгостам
Така двајцата богати ќе бидеме
Ако некој ми рече
Ти си сrbоман
Јас ќе му речам
Ти си Бугарофил а којзнае можеби си и Гркоман
Тој нема да се лути
Јас нема да му замера
Та нели и дедовците наши така зборувале
Ако некој ми рече
Јас сум Македонец
Нема да му поведувам
Па зошто да му верувам
Кога и мене ме убедуваат
Себеси да не си верувам
Дека сум Македонец.

Бесмртен сон

Ова е само еден сон
 Го раскажував не така одамна
 Да им го потполнам празното време знаете
 Оние кои безделничат не читаат
 Само слушаат
 Им раскажувам за денот
 Беше некако посветол од другите
 Прет таа светлина застанав
 Ме праша
 Не веруваа дека хор од птици беше тоа
 Што сакам кога веќе сум дошол
 Реков сакам бесмртен да бидам
 Во бесмртноста да пловам
 Гласот повторно се огласи
 Не носеше бес туку милозвучно проговори
 Ти си Бесмртен не го знаеш тоа
 Душата твоја ќе ти каже некогаш
 Но како смртник погледај
 Завртисе позади тебе
 Ако ги слушнеш непријателите твои
 Како пофални оди пеат за тебе
 Ако ги видиш чекорите твои
 Со блескавост да се опкружени
 Ако ги слушнеш дните
 Како со радост раскажуваат
 Дека со тебе другарувале постојано
 Ако ја најдеш во морето од солзи
 Најискрената и најжешката
 Тогаш
 Ти веќе одамна си бесмртен
 Не го знаеш тоа
 Душата твоја ќе ти каже некогаш
 Не веруваа на ова безделниците
 Само со рака одмавнаа
 Се завртија кон другиот кој раскажуваше

Завет стар

Во утробата на свeрот каде царуваше
Поитаа побрзаа коњаниците бестрашни
Од оганот не се плашеа
Оклопи од надежи утрешни носеа
Со мечевите од желби неостварени беа калени
Со мамузите оштри кои сништа носеа
Атовите црни ги бодињаа
Поитаа побрзаа галоп сторија
Светлината ги благослови
Тоа беше пред многу векови
Спиеа тие во вековите
Се разбудија сега рикот ги повика
На поило атови однесоа
Вода вилинска беше тоа
Повторно како некогаш под брестови застанаа
Збор еден правеа
И завет на пергамент напишан читаа

Во утробата на свeрот каде царуваше
Поитаа коњаниците светлосни
Оклопот бел го ставија
Заветот стар да го исполнат.

КЛЕТВА МАКЕДОНСКА

Род родила, Земја Македонска
 Род родила, ах да би го запустила
 Род родила, Земја Македонска
 Род родила, ах да би го сотрела
 Род родила, крик болка писнала
 Што толку пизма ми сторивте
 Што толку ме омрзнавте
 Вие чеда мои, што ме газите што ме мразите
 Што од рода се одродувате
 Што од корен се откорнувате
 И ветришта диви тука дуваа
 И сонце пекол печеше, угар правеше
 И дожд олуја беснееше
 На деда прадеда ваш гроб не однесе
 Етеја хумка црна пркос прави и ден денес
 Што толку пизма ми сторивте
 Што толку ме омрзнавте
 Што толку од име свое се огадивте
 Та да за два мангари ли ќе го продадете
 Или со три алтани богати ќе бидете
 Ако од блудница вавилонска ука земате
 Скитници на векот ќе станете
 Огниште за навек ќе ви згасне
 Прагот змии поскоци ќе го лазат
 Род родила, Земај Македонска
 Род родила, род проколнала
 За навек, за довер
 Саде леб буѓав да јаде
 Во душа мира да нема
 На камен спила да спие
 Дождовница вода да пие
 За дом свој болка му гради да рие.

Која е цената на Македонија

Која е цената на Македонија..само се прашувам,не како трговец,не како производител,зошто не сум ни едното ни другото,се прашувам како Македонец.

Продажбата и лицитацијата веќе започна,или некои мислат дека се на самата завршница од таа продажба,незнам како Македонец,дали ги тријат рацете задоволно,или им жежат ушите од постојаното вртење на нивните ментори,но некои таканаречени ‘експерти’ потајно веќе во своите мисли ја бараат својата втора татковина,но дали навистина таа нивна втора татковина ќе биде нивна,или токму таму ќе сватат дека се само грди трња во страна земја.

Веќе заморна стана нивната 20годишна трговија,бедниците кои и ја одредија цената само за неколку лаптопови,веќе се на човечкото буниште,повештите Македонија ја трапаа со само неколку стипендии за сопствените деца во врвните странски колеџи,но и тие веќе се само ислужени и потрошени,додека нивните деца во Македонија се само бледи сенки кои сакаат само да бидат наредени со самозвучни титули,невешти во својата стручност со секој поминат ден Македонецот ја гледа нивната провидност.

Највештите кои сеуште ги полнат своите сметки дрско и безобразно и без трунка срам сеуште на целиот глас лааат дека сеуште има време да се најде некакво решение.

Сега повторно како Македонец се запрашувам,дали и навистина има цена Мудроста и храброста како и генијалноста на Александар Македонски,Македонец од кој цели векови најголемите светски војсковотци своите бројни победи ги засновале токму на начинот на војување на кој војувал и освојувал нашиот Александар Македонски.

Дали навистина имаат цена илјадните очи на Самоиловите Војници,кои низ вековите мудриот Македонски народ ги вткаал во бројни легенди,песни и приказни,тие очи стотици или илјадници пати биле инспирација да се створат дела на нашите највешто писателски и поетски пера .

Дали навистина имаат цена илинденските столбови на кој се потпира нашата денешна Македонија,Гоце Даме,Питу,Јане и други знајни и незнајни,дали има цена нивниот последен крик,кога ја ставле бомбата под своите горостасни тела и не размислуваќи ни миг,брзале да ја прегрнат својата природна Мајка Македонија,извикуваќи’За Македонија’,ги прашувам сега повторно дали тој крик има цена.

Дали навистина имаат цена и бројните народни херои од 2рата светска војна,кој со премрзнати нозе,и стиснати заби чекореа со вперен поглед напред и една единствена мисла во главата Самостојна Македонија.

Дали навистина имаат цена 80десете херои кои го положија животот во 2001 година.

Сега на крај навистина ќе ги прашам тие Македонци кои тргуваат со името,најотворено нека ја кажат вистинската цена за која самите пресметале дека вреди,па ние Македонците тука во Македонија,и сите Македонци од целиот свет,да организираме една заедничка донаторска акција да ги собереме тие пари,да им ја исплатиме на тие вешти трговци,на заминување ќе им купиме карта во еден правец во дестинација која самите ќе ја одберат,и наместо како нашите предци кои предавствата кон Македонија ги казнувале со куршум во чело,ние нивните наследници сепак ќе бидеме похумани,само ќе им купиме карта во еден правец,а тука ќе останеме ние кои немаме ништо свето за продажба,немаме ништо свето за размена,немаме ништо свето за плукање и газење,туку имаме светост за почит,имаме име кое само го наследивме да го носиме,но со наследното право,недобивме бланко тапија од нашите предци да го продаваме,нашите предци ни го оставија како свет завет,да го носиме и чуваме и исто така како свет завет да им го оставиме на нашите идни поколенија,да и тие со гордост го носат.

Безимена Блудница

Ти
 Блуднице многувековна
 Родена во часот
 Кој со крв невина беше благословен
 Ти
 Блуднице многувековна
 Која блескаш
 Од сјајот што го испи
 Од невините така дрско го земаше
 На рацете го ставаше
 И на телото го разнесуваше
 О така сласт твоја беше тоа
 Во часот за нив така проколнат
 Тебе радост невидена ти правеа
 Судбините несреќни што им ги запиша
 Во калата така безобразно ги фрлаше
 Игра чудна никогаш сватена врз нив играше
 Времето празно
 Обилно околу тебе течеше а ти така го полнеше
 Ти
 Блуднице многувековна
 Која во вековите иташе
 Напред назад
 Чудесии правеше разни
 Очите на наивните им ги замајуваше
 Како боѓица те имаа
 Во срцата свои те чуваа
 Кога месецот полн ќе блеснеше
 Пустош таму правеше
 Крикови тогаш одекнуваа
 До ушитре твои стигнуваа
 А ти во постела твоја се прпелкаше
 Со насмевка твоја кон месецот погледнуваше
 И молби му праќаше
 Уште уште посилено блескај ти господару
 Уште уште сјај
 Крвта црвена зоврија
 Нека врие нека клокоти до прскање
 Ти
 Блуднице многувековна
 Која во вековите иташе

Напред назад
Паметиш ли и Перун го замаја
Од престолот така дрско го симна
На Велес со измама силата му ја зеде
На Весна моќта од раце и ја истргна
Така ти моќна стана
Не те исплаши ни синот
Кој се роди со светлина
Кој заплака за страдалниците
И чекот итаница стори
За распети свое прегрне
Ти
Блуднице многувековна
Во имиња триста се сокри
Но само едно ти прилега
Само едно е твое
Се сомневам дека некој ќе го види
Се сомневам сега дека некој ќе го разбере.

Кругот на Вечноста

Заборавиго часот на твоето мачно раѓање
Прелетај со твојата душа
Преку часот на твојата смрт
Погледни со твојот поглед
Сега што гледа во недоглед
Ги гледаш ли неродените
Ги слушаш ли проколнатите
Покрај тебе минат
Страдалниците
Крај нозете ползат
Очајниците
Не гледај лево од тебе
Тоа те мами паднат ангел
Илузија е мислата негова
Лажен е сјајот што блика
Зарем мислиш дека ова е нестварно
Зарем мислиш дека ова не се случува
Почувствуваја топлината
Врелината на понорот
Гори со пламен под нозете твои
Клокоти злото
Не поглед праќај ти
Така сила ќе му дадеш
Така во лушпа ќе те стави
Така роб ќе бидеш
Десно од тебе белината млечна
Те заслепува во мигов овој
Оклоп светлосен околу тебе постави
Круг нацрта
Сега силен си
Сега моќен си
Внимавај
Како мисла праќаш
Како мисла туѓа дочекуваш
Горе над тебе
Само трепер има
Шум пријатен
И патека една.

Лажен сјај

Копилето вавилонско
 Што темнината го зачна
 За да мајка смртничка го роди
 Во денови некрстени
 Проодило и прозборило
 До глумата доба пораснало
 На пладне атица црна стелна јавнало
 Велат орлите го виделе
 Како галоп страшен прави
 Место прашина оган позади се кревал
 Кога одмор под буки правел
 Мечот свој на здивот атов го калел
 Глтница волци збрал
 Од три планини дури
 Дружба ете сакал да му прават
 Денот го чекал
 Трите браќа тука да го најдат
 Гавраните црни ги пуштил
 Насекаде да разгласаат дека се родил
 Змиите лутици етеги
 Гралот му со отров го полнат
 Жеден ожеднал од горштините
 Та пие ли пие
 На самрак
 Жрец со наметка црна дошол
 Благослов да му даде
 Амајлија околу врат да му обеси
 Исплашено зборуваа орлите
 За ноќта што така тивка дошла
 За благословот што го слушнале
 Тешко тешко на мсртниците кој ќе те видат
 Уште потешко кој милост ќе побараат
 Незнаат тие
 Слепо и покорно ќе ти веруваат
 Ти син на оганот си
 Кој со оган ќе крштеваш
 Кој со оган ќе милуваш
 Кој со оган милост ќе даваш
 Земија оваа амајлија што ти ја давам
 Прво трипати плукнија
 Потоа трипати згазнија

На крај трипати испоганија
Така моќна ќе ја сториш
Од три месечини силата ја собрав
На три врвови со ветриштата ја чистев
Од три доилки млеко зедев
Кои првородените ги доаеа
Така ја измив
Од три вљубени срца треперот го украдов
Со три солзи од девица затворив
На каменов пред тебе ја оставам
На полноќ ти на гради ставија
Со златен сјај ќе те опсипа
Со лажна вера ќе те научи
Земија и утре во рани зори
Оди оди те чекаат желно
Будалите наивните
Те чекаат
Кажи им го тоа што сакаат да го слушнат
Оди и разбуди им ги демоните
Долго долго ги кријат во дамарите
Оди оди денот твој дојде
Оди оди денот нивни заврши.

МАКЕДОНИЈО

Македонијо, мајко ле мила
Доста си спиела
От спиење фајде нема,
Многу си страдала !

Страда си, маченице,
Пет векови цели,
А твоите синови се
Сосема онемени.

Јас ќе растам и порастам,
Партизан ќе станам,
В планина ќе одам, ле мамо
Пушка ќе нарамам!

Пушка ќе нарамам, ле мамо,
Дружина ќе зберам,
Дружина ќе зберам, ле мамо
Бајрак ќе развијам!

И на бајракот ќе напишам:
“СМРТ ИЛИ СЛОБОДА!”
Смрт или слобода, ле мајко,
За Македонија.

Викторија Јованческа
VI/4

Мртвиот коњаник

За да се создаде животот
 Мора да одлучи смрта
 Тоа е законот на древните
 Ечеше гласот на мртвиот коњаник.....
 Во оклоп црн атот го бодињаше.....
 Со бесот свој....
 Пламен нескротлив беше.....
 Патот на новата душа го чистеше,
 Така му нареди господарката
 Кога во домот темен го разбуди....
 Маѓија моќна употреби...
 На полната месечина ја направи....
 Ти.
 Кој темнината те криеше досега.....
 Кој правта бедем ти стори околу тебе....
 Ти.
 Кој во вековите од името твое се плашеа....
 Непријателите твои и во сништата трепереат....
 Ти сега дојди пак,
 Новата душа те вика,
 Прочистена е од гревови,
 Кон светлината поведија,
 Од проколнатите заштитија,
 Името твое ќе го понесе,
 Походите твои ќе ги воскресне,
 Ти сега стани...
 Знаеш дека времето непријател ти е.

Невидлива молитва

Твојата тешка тишина, незнаен молчелив пријателу
Мојата замрзната тага, дамнешна излитена придружничка
И безброј незначајни суети, со празни дупки место очи
Во бескрајнава празнина се само поразени воини

Небеската молња, потсетник на исконскиот грев
Пишува ,евеја, невидлива молитва на густиов мрак
Се до првите пурпурни мугри ,котилото на светлината
Вестителот на зрнцето надеж, таа волшебна Фениксова крв

Каде е гласот на вечната песна, сега јас низ ветерот зборувам
Нем, стар, затаен којзне каде ,потсетник за животот и смрта
Давител на сеништа и сенки со пламени зборови
Каде е гласот на вечната песна. праведлив дух на Светлината

Последна Македонска воздишка

Зер оваа воздушка
Тешка мачна и жална
Што ја пушташ Македонијо мајко
Ти е последна
Зер немаш ли уште барем ока белило
Образите црни да си обелат
Овие кој Македонци се нарекуват
Зер овој крик што го пушташ
Болен и крвав
Ти е последен
Зер немаш ли уште црвило да ти останале
Сокриено некаде по пештерите
Крвој свој да си прекријат
Овие кој Македонци се нарекуваат
Зер онеме
Збор веќе немаш да кажиш
Мајко Македонијо
Зер толку ти омрзнаа
Овие кој се нарекуваат Македонци

Предавниците не заслужуваат ни презир

-Заминувам-беше краток Аврил

-Добро –му возврати Леонид.

-Дали ме слушна Леониде заминувам,заминувам засекогаш.-со гласот сакаше Аврил барем миг внимание да привлече од Леонида,само сега тоа тешко му одеше.и бесот кој вриеше во него не можеше да го контролира,целосното игнорирање со секоја помината минута го кинеше на парчиња,успеваше со големи маки да се исконтролира,да ја стави насмевката на лицето и да им се насмее на луѓето,но таа насмевка и колку да сакаше да ја направи природна едоставно таа него го издаваше.и сега повторно Аврил денес застана пред Леонида кажуваќи му дека заминува засекогаш.

Леонид и колку да имаше чувстава кон Аврила со предавството што го изврши,одеднадеш му го замрзна срцето,кога беше сам леонид се прашуваше дали и навистина сите години на пријателство беа вистински или беа само еден параван за да може Аврил да дојди до целта која од тоа што го направи долго време ја планирал,се почувствува измамен,изманипулиран,се почувствува не незнаеше леонид веќе тоа чувство на разочарување правилно да го дефинира.му беше доволен само еден поглед кон аврила за да пламни.

-Замини замини за секогаш ти проклетнику,замини и никогаш немој да се враќаш на оваа грутка земја,таа не твоја,а и никогаш не била твоја,замини зошто премногу несреќи донесе-го погледна со омраза во очите-замини што чекаш,и онака овде веќе никој не те сака,кај никого не си добредојден,ајде ајде замини веќе еднаш и изгубимисе од пред очите.

Напнатоста помеѓу нив двајцата од миг во миг растеше,Аврил стоеше и молчеше,мислеше дека сепак Леонид ќе се премисли и повторно ќе си подадат рака како некогаш,ќе се ракуваат и повторно ќе кројат планови за иднината на овој напатен народ,но тоа не се случи.Леонид молчешкум се

заврти, гордо со дигната глава зачекори напред по улицата, го остави Аврил сам на масата да седи, сам зошто уште неколкумина кој седеја на масите кога разбраа кој седи тука во нивната близина, стануваа и му испраќаа погледи со презир, замина Леонид и не се заврти да го погледне барем и да го види Аврил како стои и исчекува повторно да го викнат да му простат и да одат понатаму.

-Леониде-викна, но гласот му се стегаше од солзите кои му навираа, барем еден збор на прошка да му кажеше,

Леонид со сета лутина и бес во себе се заврти и силно викна, викна да слушнат сите во улицата.

-Авриле, предавниците не заслужуваат ни презир а камоли прошка, оставам на историјата да ти пресуди, оставам со најгустото црно мастило да го запише твоето име, така да ни времето да неможе да го избрише.-ги изговори овие зборови и со брзи чекори се одалечи.

Аврил стоеше сам, сега кога остана сам со себеси, не знаеше каде да замине, овде во својата земја беше веќе туѓ, обележан како предавник, предавник кој ги продал на светлите идеали на своите браќа, на своите соборци, да се вратеше таму од каде што дојде, таму од каде што така наивно падна во пајаковата мрежа, падна и несвесно влезе во играта која кога ја заврши задачата виде што сторил да се вратеше, и таму беше непожелен, сега за нив беше само потрошена роба, да се вратеше кај нив посакуваше барем да го ликвидираат, но познаваќи ги знаеше дека нема да го направат тоа, нешто одвнатре му кажуваше дека и тоа нема да го направат, ќе му го подареа сега животот, не не знаеше дека тоа нема да биде живот, ќе му го подареа сопствениот пекол од кој никогаш повеќе немаше да излезе, ќе му го подареа пеколот за да се бори со сопствените демони, а ги разбуди со предавството. стоеше Аврил на улицата со погледот во калдрамата, ја гледаше и свати дека навистина предавниците не заслужуваат ни презир

Проколнат Сој

Во село клетниково
 Гатач еден дојде од преку море им кажа е
 Со галија стара допатувал
 Седум дена на коњ идел
 Две торби на рамо тој носеше
 Не им кажа што има таму
 Само неколкумина во село сретна
 И зборот им го кажа зошто дошол
 Слушнете вие шејтани едни
 Проклетија голема кон вас иде
 Проклетија голема што со ум неможете да ја замислите
 Проклетија што во книга нестеја прочитале
 Ни јас
 Што во пеколот сум влегол
 Што со демони игра сум играл
 Што пред двери рајски сум стоел
 Немојам да ви помогнам
 Дојдов само да ви кажам
 И неколкумина да спасам
 За сојот да не ви замре
 Скакулците што ги гледате
 Та тоа е смешна работа
 И змии ќе дојдат
 Во домови ќе ви се населат
 Црни мали со жолти круни
 Кои отров немаат но урликаат страшно
 Потоа кучиња диви подивени збеснати
 По улици сокаци ќе ве бркаат
 Ќе ве гризат
 Болка до гола коска ќе ви прават
 Стока што сега чувате
 Од чудна болест ќе се сотри
 За три дни и три ноќе
 Од болките нивни ушите ваши ќе ве болат
 Ќе рикаат и ридиштата од жал за стоката
 Така да знајте
 Слушнете сега сој клетников
 И јас сум од сојот ваш

Како дете однесен во персија стара
Книги стари читав
Стари и постари од сите нас
Таму пишува дека сојот наш ќе го снема
Затоа дојдов неколкумина да спасам
Идното лето кога штурците ќе пеат
Вие ќе плачите
Сиде деца машки од болест ќе заболат
Струпови грозни со крв и гној полни
По улици од болка ќе се влечат
Како гуштери едни
Ќе им нема спас
Женските деца пород нема веќе да носат
Од лекот што господарот ви го дал
Пред години неколку
Милост милост не барајте веќе
Милоста и небото нема да ви ја даде
Само седете дома и проклетија чекајте
Го кажа ова и во село никој не го виде
Замина како ветер
А којзнае
Можеби навистина и ветерот го донел.

Свет Кладенец

Покрај светиот кладенец
Уморен папсан,седнав,навален на земјата
Каде тишината на зората извираше
Бешумните чекори неизодени да ги слушнам
Незнаев веќе дека времето течи
Некаде во маглите долу покрај долината
Линијата на световите ја пишуваше
Со камења грамадни ,во темнина искапени
Во сон бесмртен зачнати
Гладните ветрови луто профучуваа наоколу
Зборовите кои лебдеа далечни еха за нив се
Некои со пизма кон мене дојдоа
Песните Ангелски ги заборава,рекоа
Со писмото заборава да пишуваш
Сега на земјата траги бараш
По камењата симболи гребеш
Смртник си,од смрта се плашиш,зарем не е така
Сонот вчерашен за тебе зборуваше
Свер со нагони крволиочни ли си сега
Та се сладиш катадневно
Од светлината бегаш,несакаш да се капиш
Уморен си,папсан си
Мракот те јади
Стравот те гони
Смртник се
Небегај
Седи во тишината
Слушај го ехото

Скриен дамар

Од скриениот дамар
Една стара вистина вадам
За најцрната ноќ
Кога во пустелијата спиев
Тогаш
И темнината ја љубев
Страсно
Со рацете ја милував насекаде
И на верност и се заколнав
Побара роб нејзин да бидам
Реков
Сеуште сум млад
Несозреан
За темнината да ја сватам
Оставиме да те сакам
Таква каква што си
Беше бесна
Лута три ноци знам тоа беше
На третата ноќ
И слугите ги повика
Демони тоа беа
Сакаше со стравот нејзин
На покорност да ме натера
Знам
Мрак беше
Густ и ладен
Малку и морничав
но ставот не го видов
ако урликаше со глас демонски
ако напати и гребеше по земјата
ако и пламен одвременавреме фрлаше
но стравот не ми го донесе до мене
само сакав од дамарот ова да го извадам

Се вратив од напукнатото време

Се вратив од напукнатото време,за грев повторно да сторам
Сите неизгазени снегови да ги одам
Сите нови пустини да ги видам
И новата Вавилонска Песна да ја напишам.

Стретнав повторно Светица Чудна
Од правта се роди,жена се стори
Извикав силно и ветришата да ме слушнат
Не ги бришете стапалките нејзини,тие се свети

Еве судбината повторно ме казни
Проклетството старо го буди
Да сакам како пред години многу
Етего немирот се всели на усниве мои

Сега шепотам,во мугрите ќе ревам
судбино
Љубовта е,моето најголемо проклетство
Етеги,и волците се будат да вијат злокобно
Напукнаа дланките,зарем ќе крварат по вторпат
Судбино,ревам повторно
Станав дрво без корен
Оставија бурата нека ме носи,грев да не прав
Грешник д ане бидам.

Некаде на запад

Ги поделивме последните парчиња од крстот
 Помеѓу себе,несакавме да падне во рацете на неверниците
 И застанавме заедно со неизвесноста да гледаме
 Некаде на запад каде лиеа црни дождови
 И севаа старотни грмотевици
 Не се плашевме,зошто и стравот ни го продадоа
 Поповите и владиците,кога на југ одеа
 Оставаќи ни го празниот благослов
 даден од мрсните усни на кои висеа парчиња пилешко месо
 ние,кои останавме повеќе на глутница наликувавме
 отколку на горостасен народ
 немавме пари,слободата да ја платиме,останавме
 земјата да ја чуваме,од која и глувците избегаа
 патриотите,етеги во бочвите со вино се удавија
 да,и шепотот на Ангелите сега неможе бесот да го смири

Македонија е неуништлива

Македонија е неуништлива и никој не може да ја уништи. Сега кога Македонскиот народ го разбудија џинот Македон. На тој џин веќе никој не може да му го уништи идентитетот. Македонија отсекогаш била и ќе биде Македонија. Таа има своја митологија и теоним (Македон) според кој земјата се нарекла Македонија, населението Македонци, јазикот македонски, има своја свест за припадност. Жителите уште од митолошко време биле свесни дека се Македонци, а својата земја ја нарекле Македонија според теонимот Македон како што тоа го потврдуваат и многубројните антички сведоштва. За постоењето на Македонија сведочат и многубројните споменици од минатото и од денешнината. Тие се симболи на тоа што не може да се уништи. Залудни се сите подли игри и удари кои и ги нанесуваат за да се уништи Македонија, нејзиното име и нејзиниот идентитет. Но таа е неуништлива. Македонија постоела, постои и ќе постои не само за тие што се бореа со векови за неа, не само за нас, туку за век и веков.

Седнав на прагот

Седнав на прагот,а знаев дека не е мој
 Во ниедно време,во глува доба
 Со суво кандило во раката
 Прашуваќи го Светителот,кој молчеше долго
 ако се доближам до софрата,каде Ангелите вечераат
 Дали тоа значи дека сум ги надраснал живите
 И дали тоа значи дека сум се ослободил од сите тегоби

Молчеше
 Во таа густа темница позади мене
 Во осамата

Седнав на прагот,а знаев дека не е мој
 Во ниедно време,во глува доба
 Со суво кандило во раката
 Сега прашуваќи се себеси
 Зошто толку им верувавме на другите
 А не на себеси
 Зошто
 Зошто ли толку
 Ја пизмиме Македонија
 А ги сакаме другите.

Немој

Секогаш кога ќе ги раширев рацете
 за повторно да ти ја подарам мојата прегратка...
 ветерот малку злокобно ќе профучеше околу мене
 и со брзина
 која јас никогаш не ја видов
 ќе ми ги склопеше премалените раце,кажуваќи ми...
 немој,немој ,немој болката да ја довикуваш..
 .секогаш кога ќе погледнев во далечините
 сакаќи барем уште еднаш да го видам твојот лик
 мајко хранилке
 некои зелени и густы магли ќе натежнеа на моите клепки..
 и ќе ревеа се додека не се откажам од таа желба..
 немој
 немој,немој да посакуваш да видиш лик
 на кој е залепен сиот човечки ужас
 немој
 сега вистински ќе се исплашиш...
 секогаш кога срцето ќе затрепереше со некој скриен немир,
 ете тогаш
 тогаш повторно го гледав Ангелот како ме моли...
 немој
 немој тоа да го правиш
 зошто и јас се изморив од твоето одење по болни патеки...
 немој...
 немој зошто оваа Земја е проколната од самите чеда
 не од Бога.

Пораз.

Стоеше со згрчени прсти од студенило
И безоблично секавање во зениците
Гледаќи пред себе
Како тишината и се распостила од планина до планина
И Мислеше
Ако ги впиа во себе бучливите јачења на суводолиците
Така повторно ќе порасне фиданка покрај срцето
Но мина крај неа писок потанок од свилена нишка
И очите и ги поклопи
Пишуваќи така во крвта нејна дека е сега
Само сценски трагичар
Кој црната завеса ќе ја спушти
И ќе го каже сопствениот пораз
Пред сите кои ова го посакуваа
Да ја нема веќе оваа земја
Да го нема ова име.

Те прегрнував со моите зборови..

Те прегрнував со моите зборови..
но сега те молам излези од мојата душа
барем така ќе знам дека не постоиш..
и во моите приказни
и во моите стихови..
јас сум спремен за заборавот..
да те однесам во ништавилото..
каде ни мислите немаат облик..
вие,простетеми..
ќе бидам отсутен од оваа вселена
неколку мигови..
дали постоењето и понатаму ќе биде реалност
вие одлучете.

Безимени,и потрошени свезди

Ми доаѓаше да крикнам,да вриснам од утробата
 Со капки сребро ги одобрував мислите
 Пред четириесет дни беше една величенствена
 Во бесмисленоста се сметаше за светост
 А,ете сега.....
 Денес ги видов....и двете....не се радувам
 Од каде ли се створи другата Величенствена
 Се движеа во иста насока...
 Личеа повеќе на згрчени митолошки птици
 Само претпоставувам
 Земните богови им откажале гостопримство
 Повторно само претпоставувам
 А којзнае,можеби ги исфрлиле од недопирливиот свет.....
Елитен....не ќе се вратат некогаш таму.....
 Какви ли сега ќе им бидат ноќите
 Во морето на лажни надежи ќе пливаат таму ваму
 Приморани се да бидат играчки на Посејдон
 Божјото милосрдие се одалечило од нив
 А ете,пред три дни само на ирамче во трем на Џамија клечеа
 Дванаесет раце им пораснаа тогаш од милоста
 Се молеа со акордите под своите ребра
 Ние сме дел од светата светост извикуваа во полузанесот
 А во мракот лудо мрдаа со колковите
 и ние сме среќни и вие ќе бидете среќни од ова
 прскаа тогаш некои лажни набожни пламенчиња од очите
 ете така се ослободуваа од стравот
 јас затоа се откажав,потоа се заколнав,ветив,и се заветив
 ќе останам таков каков што сум
 чудно нели
 но навистина видов две безимени потрошени свезди

Иконописец

Се престапи тој, како вешт иконописец
 Рече ја познавал осамата во душата на луѓето
 А ете дојде како сенка на која и ризата не му се познаваше
 Се насели навидум позади мојата сенка
 Зеде ликот да ми го црта
 Направи чудна икона од темни и крвави бои
 Без ореол златен
 Рацете му беа семојни
 Црташе насекаде, по каменот, по дрвото, по земјата
 На душата не му дадов ни капка крвава боја да стави
 А тој самиот со златни очи
 Во раката држеше многу жени
 Со спуштени коси голотијата му ја даваја
 Не се срдеа кога врискаа страшно
 Таков беше тој, невидено Благородие
 Но
 Имаше ли тој самиот црква се прашував
 Или небесата позади него беа темни
 Скрбниот заод му ја јадеше месечината
 Веќе го чувствував неговиот разголен јазик
 Нејсе
 Ќе го оставам да мисли дека е во градина од мандрагори
 Со талог на вино нека ја решава загатката.
 Мојот лик е моја икона на огледалото
 Најдете вино црно ќе глаголам повторно
 Сказанија ќе слушнете за мојата Црква во срцево што никна.
 Можеби ете сега сум на умирачка
 Мојата преморена душа како нескротено животно ќе се вивне
 Ќе се возбуди од ова некоја жена
 Ќе бара
 Нацртај црна, поцрна икона на земјата

Се врати под Марковата грамада

Се врати под Марковата грамада
аветот кој остави позади себе многулета.

Замина со пролета

како ластовица нескротена
летна од истата онаа карпа
на која стоел многу ноќи и Марко
стоел и бдеел над градот
и бдеел го милувал со поглед
во тој Марков поглед имало многу многу моќ
моќ
што кога ќе поминел над малите куќарки
наредени во некој непознат редослед од тесни сокаци
демоните
тие зловестители
бегале пред него како споулавени
некаде до кривите брегови на Црна
се пикале во шамакот
и се треселе до третите петли
чекајќи го својот господар
да им вдахни малку сила
во темните пештери за наредната ноќ.

Се врати

носејќи ги на нозете невидливите пранги
пранги кои ги сплетија болката и раната во неговата душа.
Навредата и понижувањето
што така дрско му ја нанесоа луѓето
додека ножот забиен во неговиот грб
само го надополнуваше тој траорен од
нож
кој му го забодија луѓето на кој слепо им веруваше
а тие
небаре е пес скитник дојден од којзнае каде
го исфрлија
без грам човечност во себе на правливата улица.

ПРОСТИНИ ВОЈВОДО

Простими Војводо
 зошто бесцелно седам
 на оваа клупа
 и само немо го гледам твојот лик
 а мислите
 ме враќаат во онааа кобна ноќ
 4 мај Баница
 се уште одекнуваат
 болните лелеци на ранетите јунаци
 и се уште одекнува твојот челичен глас
 како ги бодриш твоите јунаци
 да издржат уште миг
 а нам
 на твоите поколенија
 ни даваш свет завет
 да никогаш повеќе
 ама никогаш повеќе
 не и веруваме на Европа
 на таа стара Вавилонска блудница
 простини Војводо
 но ние твоите поколенија
 го погазивме твојот светол завет
 простини Војводо
 но ние твоите поколенија
 ги погазивме вашите свети идеали
 за кој вие
 јуначки се боревте
 јуначки и загинавте
 ние
 твоите поколенија
 повторни и поверуваме
 мислеќи дека ја освестиле
 реките македонска крв
 ја освестиле и и кажале
 дека овде на овој балкан
 постои Македонец
 простини Војводо
 но повторно се излажавме
 таа стара блудница е gluva и нечувствителна

за овој балкан
 простини Војводо
 што ние доцна ќе сватиме
 дека чувата
 на тие ете големи европјани
 им отапеле во нивните раскошни палати
 каде се опкружени со блескав гламур
 та затоа до нивните уши не допира
 болниот лелек на Македонецот
 додека го гледам твојот лик Војводо
 на мисла ми дојде Хомеровата изрека
 не им верувај на Данајците и кога ти носат подароци
 простини Војводо
 но ние и поверувавме
 ете омаени од блескавите дарови
 како мали деца се радуваме и ракоплескаме
 а се уште не знаеме која е цената
 што ќе ја платиме
 простини Војводо
 што сме станале глуви
 и не го слушаме болниот крик
 на мајка Македонија
 која болно и страотно крикнува
 зошто повторно на себе ги чувствува
 оние гнасни раце
 кои повторно сакаат да и го распарчат
 и ова парче што остана од неа
 простини што сме замаени
 од убавите и славопојни зборови
 на таа стара вавилонска блудница
 простини Војводо за сето ова
 но и те молам
 викни со твојот грлат глас и разбудине
 разбудине од овој сон
 кој повеќе е кошмар
 простими војводо што ова го мислам
 додека во овој миг го гледам твојот лик
 но мојата совест
 мојата душа
 и моето срце
 тоа го бараат.

Апостоли на Лицемерието

И во мракот црн
 И во светлината блескава
 И со јадот туѓ во рацете
 И со радоста своја
 И со лажноото искушение
 И во божемната покорност
 Апостолите на лицемерието
 Тие сеачи на општиот хаос
 Крстот ни го крадат
 Подмолноста своја ни ја даруваат
 Себичноста своја ја величаат
 Измамата како доблест ја воздигнуваат
 Божем покорни се глаголат
 Пред сеприсутноста
 Без страв од нивните подмолни мисли
 Чекорат низ душевните простори
 Озарени, во лажниот сјај на вечната младост
 Низ виорите на изминатоста се провираат
 Под две блескави полумесечини се колнат
 Со трепетот на бедрата свои
 Во страст и занес на црно вино
 На гола спила, мраз окована
 Молитва црна најцрна кажуваат
 Во гнездо темно со мов ја кријат
 И, повторно во бел облак се облекуваат
 И, апостоли на лицемерието стануваат.

Балканец

Да се родиш на балканот
 Значи роб нечиј си станал
 Наместо лулка нежна да ти дарат
 Ти со раце гробот сопствен си го копаш
 И јас и ти знаеме
 Балканот е копнеж во сон
 Пиреј што се коти секојдневно
 Див бршлен кој неможеш да го сотриш
 Напати гуши реата од крфта
 Да се родиш на балканот
 Значи чест и проклетство
 Наместо таткова преградка
 Суров камшик по грбот че добиеш
 Наместо мајкин благослов
 Сал клетви на постела че те гонат
 Да се родиш на балканот
 Значи и здивот да ти е отровен
 Устата пис змија лутица
 Срцето врело адско што рика
 Да бидеш балканец
 Тоа ти е
 Љубовта за три мангари д ја продаваш
 Животот да го воспеваш
 Смрта страшно да ја љубиш
 На брата и сестра да ја дариш
 Пепел од огниште дедово
 Со радост голема на ветришта да го подариш
 Со лита туѓа кожа
 И со лити туѓи партали по свет да скиташ
 Ете сега знаете
 Да се родиш на балканот
 Како е да бидеш балканец.

Бразди на судбината

На дланките,некаде во браздите од судбината изорани
 Беше запишано невидловото писмо на настаните
 Илузијата ме хранеше така долго да не читам јасно
 Денес,во тишинава со мачнина исполнета
 Го гледам скршеното огледало и дланката десна чинам беше
 Со три капки крв,што солзи бигорни можат да ги измијат
 Сништата сонувани се распрснаа за час еден
 Храмот на љубовта се скамени,со бигор се загради
 Пепелта исполнета со сомнежи пламенот го гаси
 Само рушевини од спомени распраскани

Заветот даден низ ходниците на времето профучи со студенило
 Ме потсети сега,сега во маглата од нејаснотии да читам
 Јасно на глас
 Беше сенка,сега биди човек
 Беше жртва,сега биди гонител немилосрден
 Беше болка,сега биди спокој
 Тоа е новата бразда на дланката лева
 Старите,бледите бразди ги нема веќе
 Бледеат како пријателите лажни

Го изминав камениот мост

Го изминав камениот мост,и со брз младешки занес,исто како некогаш се натпреварував со времето,брзав кон пространиот градски парк,незнам која беше таа невидлива сила што ме влечеше кон тој простор каде знам и сега дека таму спијат многу спомени,брзав со желба да ја видам повторно старата дрвена клупа на која сега во зимсково студенило спијат во својот зимски сон многу наши воздишки...брзав носен од желбата повторно да ја видам таа клупа и себеси да си кажам дека можеби некоја воздишка ќе биде моќна да разбуди и да вдахне нова сила....на самиот влез,пред таа невидлива порта во форма на лак и слична на суница се провре покрај моево срце ладниот здив на сомнежот,се провре и ме натера да застамам и да се запрашам,дали ќе вдахне сила таа или тие запоравени воздишки сила или ќе зададе нова болка.....стоим незнам колку време,не ги гледав случајните минувачи кои брзаа некаде во некое нивно познато,стоев и од далечината ја гледав,покриена со малку утрински сињак,како ја гледав така желбата да отидам до неа беше се помал и помал.....до мојата близина стоеше некоја замене непозната жена и разговараше самата со себеси,некои темни и тешки клетви фрлаше врз машиот свет,толку тешки што јатототи птици брзо избегаа од сувите гранки,неможев да ја слушам таа истурена горчина врз земјата па и јас заминав.....остана во џебот напишаното писмо што го пишував пред само 10 дена,во него сместив премногу нежни зборови кои не ти ги кажав последниве месеци,и по некоја желба имаше таму,малку копнеж,многу грижа,го држев во раката стоеќи на кејот,немирниот шум од матните бранови на Вардар збеснато зборуваа за нечија болка,слична на мојата....бесцелно е ,викаше најблискиот бран,бесцелно е да живееш од спомени,таму каде што паднале по трипласта прав врз минатите денови,таму сега нема ништо вистинско,илузија е сега сето тоа....илузија е сето тоа,оставиги спомените,не ги буди ,оди по булеварон широк,оди меѓу луѓето,барем смета нивна ќе те натера повторно да сознаеш дека си човек,оди во врвезот таму....можеби имаше право овој бран,можеби навистина имаше право...го згужвав писмото и му го подарив,а тој лакомо го подзеде кај себеси и со брзина која не сум ја видел го завлече некаде длабоко кон дното....навистина од спомени не се живее

Дејгиди судбино дејгиди

На Велигден Сон сонив мила ле Мајко
 Крвава солза на дланка носев,пред олтар ја оставив
 Бога го луто колнев,Ангели ми пизма сторија
 Тешка ми клетва фрлија,Сирак на векот ме сторија
 Превез на очи ми ставија,скитник по друмови станав
 Со девет луспи ја заградија,,во девет жолчки ја сокрија
 Твојта љубов в јајце затворија,скрама ми усни фатија
 Патишта со трње послаја,камен белутрак растурија

Дејгиди судбино дејгиди судбино
 На црна земја легнувам,прошка да побарам
 Со каков ли тежок чемер ме заспиваш
 Од карпа ладна станувам,мразеви да прегрнам
 Со каков ли јад црн ме будиш

На Петровден сон сонив,мила ле Мајко
 Крвава солза на дланки носев,пред олтар ја оставив
 Бога го луто колнев,Ангели ми пизма сторија
 Тешка ми клетва фрлија,сирак на векот ме сторија
 Низ матни води ме пуштија,снагата красти фатила
 Гаврани друшки верни ми сторија,јадови ми скориват
 Орлите од дните ми колваа,Белило твое крадеа
 Ноќите вечност станаа,пусто ми желби изгореа.

Дејгиди судбино дејгиди судбино
 На црна земја легнувам,прошка да побарам
 Со каков ли тежок чемер ме заспиваш
 Од карпа ладна станувам,мразеви да прегрнам
 Со каков ли јад црн ме будиш

На илинден сон сонив,мила ле Мајко
 Крвава солза носев,пред олтар ја оставив
 Бога го луто колнев,Ангели ми пизма сторија
 Тешка клетва ми фрлија,сирак на векот ме сторија
 Веди ми Мајко срце параат,тебе те нема никаде
 Громови ми раце кршат,прегратка да направам
 Ветришта ми снага шибаат, Риза ми твоја раскинаа
 парчиња ситни ја сторија,мирот ми така избега

Дејгиди судбино дејгиди судбино

На црна земја легнувам,прошка да побарам
Со каков ли тежок чемер ме заспиваш
Од карпа ладна станувам,мразеви да прегрнам
Со каков ли јад црн ме будиш

Дете на ноќта

Еве повторно во ова Лето Господово
 Во овој ден благословен од малскиот поп
 Бегам од светлината
 Не затоа што ме гори со зраците
 Не затоа што премногу е блескава
 Бегам од лицемерите
 Кај мојата миленичка одам со раширени раце
 Кај мојата друшка вечна
 Одам со гордо крената глава
 Без товар на душата
 Одам кон мракот кој ноќ се вика
 Знам осамена е таа без мене
 Знам дека тагува
 Ја наслушнував четириесет дена
 Сега нова ода напишав
 Одам стиховите мои да и ги прочитам
 Ќе седнам како некогаш
 На дрвената клупа во паркот
 А таа ќе се распостели великодушно насекаде
 Свездите како фенери ќе ги обеси
 Месечината распоредот ќе им го каже
 Тие внимателно ќе слушаат
 Јас занесено ќе читам
 Еве и сега одата за тагата што ја пишував
 На три листа дури ја сместив
 Седум пера искршив додека ја напишав
 Безброј свеќи лоени изгореа за мене
 Прво со погледот ќе ја помилувам
 Потоа деница ќе намигни ѓаволести
 За да почнам знам нестрплива е таа

Дете на ноќта сум јас
 Кој пред многу векови се родив
 Незнате неверувате
 Неверници сте големи
 Себеси не си верувате не пак мене
 Како мал низ ливадите играл со вилите постојано

Ме сакаа страсно
 Секогаш оро околу мене играа
 Пред нозете цветови црвени ставаа
 Потоа кога уморот ќе им дојдеше
 На мракот ме оставаа
 Тој тивко ќе дојдеше
 Знаев дека иде
 Коњаниците црни со тупотот го најавуваа
 Ќе седнев така гордо на спилата висока
 За деновите идни ми раскажуваше
 Ќе се родиш многупати
 На клада ќе те стават
 Пепел ќе те сторат
 Јас тебе феник во дамарот ти го сместив
 Несеплаши ти повторно ќе се родиш
 Мирот така на лицемерите ќе им го крадиш
 Секогаш ќе бидам со тебе
 Ако некој срцето ти го повреди
 Јас во душата понор ќе му отворам
 Ако некој душата ти ја извалка
 Јас во проклетијата ќе г испратам
 Имиња многу има пред тебе
 Видиги на каменов се запишани
 Носиги и горд биди
 Гордоста понекогаш во невољи ќе ти донесе
 Гордоста многупати непријатели ќе ти створи
 Седев на спилата и темнината ја слушав
 Зборуваше некаде мислам десно од мене
 Напати од лева страна гласот доаѓаше

Листовите три ги завиткав
 Кон мракот побрзав
 Гледам како звездите нестрпливи се
 Повторно деница вели
 Побрзај треба прва да заминам
 Зората да ја најавам.

Ехо

Низ молкот на гробовите
Го запишувам ехото на чекорите
Последни се тука
Земјата ги впила
Длабоко во себе ги заробила

Децениите останаа сега сами
Патеки празни се
Ги оживува одвреме навреме
По некоја солза
И спомен кој само име носи

Задоцнек лелек се мами
Воскресие посакува
Празна молба кон небеса патува
Ехото го повикува
Но ехото ехо си останува

Застани проклетнику

Застани проклетнику
 Зарем не ја гледаш пепелта пред моето срце
 Прегорено изгорено
 Надежта дека со утрото ќе пеам
 Во росата на розите ќе се капам
 Надежта дека во пладнето
 На ветерот ќе му се смеам
 Надежта дека на полноќ
 Од нектарот на твоите усни ќе пиам
 Ме прегоре ме изгоре
 Росата од желбите само кал стори
 Ветерот расеа на три страни
 Нектарот пелин ти бил
 Остана само глумата ноќ
 И осамената песна на гавранот
 Да ми пее арија злокобна
 За срцето кое со надеж се хранело
 За срцето кое во сништата напати спиеело
 За љубовта која само приказна било
 И јас ти раскажувам сега
 Затоа навистина
 Застани проклетнику
 може во пепелта има таен жар
 застани проклетнику
 што од мракот ме гледаш
 со јадот мој се ситиш
 застани проклетнику.

Каде е Македонија

Каде си горостасен Македонецу

(молк)

Каде си лична Македонке

(молк)

Каде е Македонија

(молк,штама,темнина)

Знае ли некој чија земја газам

Знае ли некој чија пепел ветерот растура

Зна ли некој чии се овие гробови насекаде

Каде си горостасен македонецу

(повторно прашувам гливите само минат)

Каде си лична Македонке

(повторно прашувам слепите само лутаат)

Каде е Македонија

(молк,штама,темнина)

Ете таму некој тажен осаменик

(којзнае можеби е само авет)

Да му речам Добро Утро

(дали ќе ме разбере)

Да му читам од книгите

(само празни страни ми останаа)

Скитам од осаменик до осаменик

(само тоа остана)

Повторно прашувам

(глува доба ќе да е)

Каде си горостасен Македонецу

(молк)

Каде си лична Македонке

(молк)

Каде е Македонија

(молк,штама,темнина.

Ладна карпа

Јас и небото плачеме
 За липтежот на четири очи невини
 Кои тајно перниците ги воденат
 Во сонот рацете ги подаваат
 За само една нежна прегратка

Јас и земјата од болка ревиме
 За зборот некажан од две усни невини
 Кои тајно на перницата шепотот го оставаат
 Низ сонот со насмевки мрморат
 За само една нежна прегратка

Јас и водата со скрбот се бориме
 За утеха мала неподарена на две души невини
 Кои тајно во перницата ја бараат
 И низ сонот брзо кон неа патуваат
 За само една нежна прегратка

Јас и огнот чемерот го гориме
 За допирот на четири нежни раце
 Кои тајно во перницата ги ставаат
 И низ сонот со копнеж молат
 За само една нежна прегратка

Јас и небото плачеме
 Со земјата ревиме
 Низ водата се бориме
 Со оганот гориме
 Пред ладната карпа што стои
 Утре планина бесчувствителна ќе биде
 Каде само змии пакосни се котат
 Каде живот не вирее
 Каде љубов не живее.

Лет во место

Ако го ставиш увото на моите гради
Ќе го слушнеш шумот на морето
Песната на тажните нимфи
Грмотевицата која бара прошка
Лудиот бран кој карпите ги крши
Којзнае
Можеби и бесот на Посејдон ќе го слушнеш

Ако ги погледнеш моите очи
Ќе го видиш пламенот кој душата ми ја гори
Овде онде кушчиња од пепел
И вител немирен кој катадневно кипти
Искри мали кој пукнатини бараат да прснат

Ако и само еднаш го заробиш моето утро
Ќе ги видиш сите мои
Успони и падови
Напати ќе го видиш
Во некое осамено место
Задрадено со тишина
Мојот лет во место
Кој го прави заробената птица
Во кафезот на осаменоста.

Нем Плач

(или едно посакувано грчко утре)

Дојде времето на немиот плач
 Заедно да немееме со Македонија
 Вмигов кога лачи солзи.

Кутрата
 Етеа
 Се превиткува пркосно пред замавната коса
 Бараше,вчера
 Заедно да пееме
 Зарем никој не ја слушна
 Простете ние венееме
 Нанозе станавме ветки ветви
 Со прозирен лик

Попусто ,зареве земјата
 Попусто ви е крцкотот со заби
 Ни песните,ни сказанијата,ни молитвите
 Ни сните,ни дните
 Веќе нема да бидат ваши
 Попусто

Дојде времето на немиот плач
 Заедно да немееме со Македонија
 Вмигов кога лачи солзи.

Таму далеку

Таму далеку

Каде ветриштата раскажуваат

Потоците слушаат

Таму

Таму спие мојата мртва желба

Немам повеќе сила

Да патувам со моите празни сништа

Во премногу понори ме однесоа

Во премногу бури ме внесоа

Сета сила од мене ја исцицаа

Таму

Повторно да одам

Неможам

И овој облак над мене што стои

Нема гледам капки

И тој само црnilо се прекрил

Само страв на осамените птици им влева

Таму

Неможам да отидам

Денес

Којзнае можеби утре ќе одам

Којзнае можеби задутре кога и јас ќе бидам авет

Кога ќе бидам сениште

Таму ќе отидам

Рецензија

Имаме на што да сме горди, а гордоста е таа со чија помош опстануваме вечни, настанокот на Пердика никогаш не згаснува, штитот на Александар никогаш не попушта. Кој вели дека Македонијава нема со што да се гордее кога секој чекор наш е темел на успехот. Македонија големи синови и ќерки има, имала и ќе има. Во песни ја опеале, низ генерации ја пренесувале и негувале историјата – гордоста на овој малуброен и страдалнички народ. Иако со тешка и мачна приказна, Македонија со векови поробувана, осиромашувана, делена и распарчувана, секој од нас, Македонците каде и да живее знае дека топол дом го чека на ова мало парче земја со безбројни убавини. Можеби мала, но со многу големо богатство и толку многу убавини што ги немаат ниту најголемите држави во светот. Тоа е нашата Македонија, тоа сме ние, народ, тоа е нашата вечност, тоа е нашето постоење. Македонија не е ништо друго, ами едно големо Шеснакрако Сонце кое топло зрачи љубезност и убавина, гордост и сила над божествената убавина која е остаток од големата империја, колкава и да е... доволно е голема за да го собере вистинскиот Македонец. Македонецот кој е горд на тоа што го нарекуваат МАКЕДОНЕЦ и кој не се срами од тоа, Македонецот кој знае да ги цени убавините на МАКЕДОНИЈА. оној кој го цени зборот на Миладиновци, Рацин, Мисирков, оној кој го цени битието на секој еден кој својата крв ја пролеал за да ја зачува гордоста на непокорливата земја, чедото кое го оплакувале, а на кое биле горди зашто знаеле дека загинало за опстанокот на својата гордост.

и оваа Стихозбирка е само уште еден доказ дека Љубовта кон Македонија во Македонецот не згаснува.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на

Чувствата-31. Заборавени Спомени-32. Мртов Бунтовник-33. Спомени Собрани во Ковчег-34. Големиот Летач-35. Апокалипсата на Мртвото Време-36. Добредојде во Мојот Свет-37. Месечеви Сонети-37. Мислите на Еден Ерегор-38. Смарагдни Записи-39. Осамени Монолози-40. Во Пукнатините на Времето-41. Скрбот како Утеха-42. Ликот на Болката-43. Еретик-44. Последните седум дена на Љубовта-45. Моите Проштални Шепоти-46. Копиле на Судбината 47. Помеѓу Тишината и Животот-48. Оставете ме барем да Сонувам-49. Кукла на Судбината 50. Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1. Ангелски Шепотења (напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2. Браќа по Мрак-3. Десете Балкански Проклетства-4. Катадневно Тркало-5. Монолог со Паметникот-6. Ново Утро-7. Паганска Ода-8. Катакомбите на Ужасот 9. Пад Без крај

Драми

1. и сега Шо-2. Нова Кожа.

Романи

1. Последна Молитва-2. Пред Портите на Љубовта-3. Затворија Пандорината Кутија-4. Кара Севда-5. Злокобна Вистина-6. Кафез-7. Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8. Парче Душа-9. Ти Благодарам Месечино-10. Тајната на Нормандови-11. Првиот Ангел.

Монодрами

1. Ало Диоген на Линија.

Новела

1. Кога Животот беше Приказна-2. Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1. Бразда-2. Неизвесни Патеки-3. Номад во Душата-4. Од Сонот до Јавето-5. Приказни од Малиот Сокак-6. Затворени Кругови-7. Молскавични Мигови-8. Шепотот на Вечноста-9. Битпазарска Хроника-10. Прошетка по Соништата-11. Грутка Земја

Автобиографија

1. Апостолите на Гаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Македонија и Сонцето

Скопје 2000 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Македонија и Сонцето 2000 година 65 страни

ISBN-10 608-4778-61-5

ISBN-13 978-608-4778-61-5

EAN 9786084778615